

едно за друго. Нѣколкото отговори имъ обърнали вниманието и тѣ погледнали на него по серьезно и по съчувствено. Съобщили му нѣкой новини отъ вжнкашния свѣтъ, както и нѣкои подробности за участиѣта на Сливенската чета.

Дѣдо попъ не се стѣрпялъ но предъ турцитѣ и присѣжтствующитѣ казалъ на Стоянова:

—А бе синко, ами вие до толкова ли глупави бѣхте да се подигнете противъ милостивия ни царь баша? Заблудени хора сте вий! Който ви е въвелъ въ този пѣтъ да ви тегли грѣха.

—Това не е ваша работа, тронато му казалъ З. Стояновъ*).

*) З. Стояновъ. Записки по българскитѣ възстания. Томъ III. София 1829 стр. 208.